

döfva, skakade han våldsamt sin käpp och gick under tiden allt närmare och närmare intill Berndt, samt gaf oss allesammans men i synnerhet honom så vreda blickar, att jag började frukta han skulle slå min stackars broder. Jag tror att Berndt tänkte detsamma, ty han tog några steg tillbaka, under det han försökte förklara för vår oväntade åklagare, att vi visst icke ämnat göra någon åverkan på hans faders egor och att vi icke heller begått någon stöld, ty hvar och en — så hade han hört — hade rätt att plocka björnbär, som växte vilda i ängarne. Hvad öppningen beträffade, hade vi icke gjort den: den fans der förut, annars skulle det aldrig fallit oss in att gå genom häcken ut på ängen.

Min bror sade allt detta så lugnt han kunde, men det var icke nog att stilla den uppretade ynglingens vrede. Jag tror tvärtom, att då han såg, huru undergifven Berndt var och huru förskräckt vi öfriga sågo ut, han uppmuntrades eller frestades att ännu mera visa sitt onda lynne. Åtminstone talade han ännu högljuddare och mera hotande.

Jag vill icke upprepa alla de fula namn han gaf oss, under det han alltjemt svängde sin käpp i luften, men han sade tillika att han hade rättighet att låta sätta oss i fängelse för ohägnad och stöld och detta sade han så allvarsamt, att stackars lille John började gråta högt och hängde sig så hårdt fast vid mig, att jag hade all möda att hålla honom uppe och trösta honom. Under det jag gjorde detta, hade Goda och Mauritz sprungit bort och försvunnit genom öppningen i häcken, men i bråd-